

[Sigsgaard.]

sker, uden at de afsløres. Det siger politadvokaten i øvrigt klart. Han taler om, at det såkaldte „mørketal“ — altså antallet af uopklarede forbrydelser i denne kategori — antagelig er meget stort; ganske særlig stort er det efter hans opfattelse for ågersager, og han efterlyser en bedre udformning af straffelovens ågerparagraf.

De pågældende politiafdelingers arbejdsforhold er jo i dag elendige. Til brug for f. eks. Boss-sagen, læser man i det nævnte interview, har politiet ikke engang en regnemaskine til rådighed. Jeg henstiller meget, at justitsministeren tager disse spørgsmål op til grundig behandling.

I de senere år og ganske særlig i den seneste tid har vi oplevet en voksende politisk interesse, ikke mindst blandt de unge, og et stærkere engagement. De politiske partier taler meget om ønskeligheden af større politisk aktivitet, men man har ikke så meget at have ønskerne i. I stedet for at stimulere en åben debat forsøger systemets forkæmpere at bremse debatten for at forsvare det nuværende kapitalistiske samfundssystem. I stedet for, som det engang hed: et styre af folket, ved folket, for folket, oplever vi politisk manipulation hen over hovedet på folk. Jeg har beskrevet det i Thule- og i NATO-sagen. Befolkningen holdes i uvidenhed, vælgerne narres, og alligevel spørger man forundret om årsagerne til ungdommens oprør.

Systemet har selv vanskeliggjort den traditionelle politiske debat. Det virker ikke rigtig længere at erklære sig uenig, at skrive høflige henvendelser til folketinget, at vedtage resolutioner og så håbe på en frugtbar meningsudveksling. Henvendelserne overhøres, resolutionerne lægges til side, debatten kvæles. Bl. a. derfor oplever vi mange aktioner og demonstrationer, og strejker vil også blive hyppigere.

Vort samfundssystem karakteriseres ved, at det er de få, der behersker de mange. Det er de få, der ejer produktionsmidlerne; de mange må nøjes med at sælge deres arbejdskraft. Det er de få, der foretager de økonomiske dispositioner, leder og fordeler arbejdet; de mange må nøjes med at tale og indordne sig. Få procent af befolkningen ejer størsteparten af landets samlede for-

mue; den enkelte har ikke meget at skulle have sagt.

Men samtidig har samfundsudviklingen, den tekniske udvikling, medført, at erhvervslivet har brug for, at befolkningen får en bedre uddannelse. Bedre uddannelse betyder mere indsigt, mere kritik, større krav om indflydelse. Flere og flere opdager, at reel indflydelse, reelt arbejdspladsdemokrati f. eks., ikke kan opnås, hvis ikke ejendomsforholdene ændres. Derfor vil kravene om en ændring af selve samfundssystemet blive stærkere, sådan som det nu ses i Frankrig. Dermed vil også modsætningerne mellem klasserne vokse, for de, der i dag sidder på flæsket, flytter sig jo ikke frivilligt, går ikke frivilligt med til et forsøg på virkelig at realisere demokratiet ved at skabe større lighed i samfundet.

Hvis man fra de såkaldt gamle partiers side ønskede at skabe muligheder for åben og lige politisk debat — jeg har ikke mange illusioner i så henseende — så var der jo mulighed for mange reformer; jeg skal kun pege på enkelte.

Er der mon slet ingen, der finder det betænkeligt, at regeringspressen er totalt dominerende her i landet? Over 90 pct. af det samlede oplagstal er på regeringspartiernes hænder. Den lille bitte oppositionspresse læses kun af få procent af befolkningen. Forklaringen er enkel: de partier, der repræsenterer kapitalen, har de økonomiske muligheder for at udgive aviser. Kapitalen sørger naturligvis for, at dens synspunkter dominerer.

Udenrigspolitik, f. eks. med hensyn til NATO, er ensretningen næsten total. Dertil kommer, at næsten alt stof kommer fra vestlige telegrambureauer. Under sådanne forhold er der ikke tale om fri meningsdannelse.

Derfor bør pressemonopolet afskaffes. Det kan ske ved statstøtte til dagblads- og tidsskriftsvirksomhed som en begyndelse. En forbedring ville det også være, hvis folketinget hver 14. dag f. eks. udgav en slags popudgave af Folketingstidende og uddelte den gratis til alle husstande; så ville folk have mulighed for at sætte sig ind i, hvad der faktisk sker i tinget, og ikke kun i det stof, som dagbladene finder det politisk opportunt at servere.